

РЕШЕНИЕ

№ 5039

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3562** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл.84 вр.чл.76б от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Делото е образувано по жалба на О. Х. С., гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против решение №ВР-2 от 05.01.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС - Л. Д., с което не е допусната последваща молба вх.№ 6382 от 05.01.2021г. до производство по предоставяне на международна закрила, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ. Решението се оспорва като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. На първо място се претендира допуснато нарушение на чл. 76б, ал.1, т.2 ЗУБ относно приетото, че представените към последващата молба писмени доказателства не касаели нови обстоятелства, но доколкото те действително касаели първоначалната история, свидетелствали, чу е заплахата за неговия животи сигурност продължавала и понастоящем, което правело невъзможно завръщането му. На следващо място се твърди, че анализът на обстановката в А. бил повърхностен и не почивал на общодостъпна информация за страната и интензитета на насилието там. Противоречало на действителността квалификацията на атентатите като спорадични. Изтъква данни за броя на жертвите сред цивилното население през 2019г. Счита изводът, че липсвали основания за закрила за необосновани изцяло в противоречие с изискването в закона за пълно и всестранно изследване на обстановката в страната му по произход.

С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и връщане на преписката

за ново разглеждане със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Пред съда жалбоподателят лично чрез преводач поддържа жалбата си, киска закрила и статут на бежанец в Република България.

Ответникът и Службата на Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации /ВКБООН/ за Република България, са съответно призовани и уведомени за оспорването по делото, но не са взели участие в съдебното заседание, не са изразили и становище.

ПРОКУРОРЪТ – Д., при СГП, представи заключение, според което неса налице основанията за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и копие на паспорт на жалбоподателя, издаден от А..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, възраженията в жалбата, изявленията на жалбоподателя и мотивите в оспореното по делото решение и заключението на прокурора, извърши дължимата служебна проверка на оспореното решение по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, в това число и на основания, които не са наведени в жалбата, както и във връзка с чл.46, пар.3 от директива 2013/32/ ЕС, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на 08.01.2021 г., а жалбата до съда е подадена на дата 15.01.2021 г. с оглед на което е в срок и процесуално допустима .

По фактите съдът приема следното:

С Решение № УПВР206/05.10.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ-МС, е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила на О. Х. С., гражданин на А., като явно неоснователна - молба с вх. № РД09-ВР-897/21.09.2020г. на отдел ПМЗ – кв. Военна рампа. В мотивите на решението е прието, че чужденецът мотивира молбата си с общата обстановка в А., искал да се образова и да ходи на училище, не е имал никакви други проблеми, родителите и братята и сестрите му са останали в А., искал да отиде в Б., защото там бързо се давали документи и ще продължи образованието. , не е бил арестуван, осъждан и политически ангажиран в държавата си по произход, , не е имал проблеми във връзка с етническата си и религиозната си принадлежност. Влязъл е нелегално в страната на 07.08.2020г. от Гърция, където преминал от Турция, с помощта на трафикант, заловен от българските гранични власти.

Самоличността на О. Х. е установена по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ – въз основа на декларация на чужденеца, същият не е представил лични документи, които да установяват самоличността му.

На 07.10.2020г. е оформено съобщение за връчване на решението „ за връчването му е посочено- счита се за връчено на 13.10.2020г. Представена е по преписката докладна записка от орган , съгласно която чужденци по списък, сред които и О. Х. С. под №5, са напуснали самоволно общежитието на отдел ПМЗ – кв. Военна рампа в [населено място] и са в неизвестност от 06.10.2020г.

Няма данни решението по първата молба за закрила да е обжалвано и следователно,

същото е влязло в сила – в 7-дневен срок от датата, на която се счита за връчено – 13.10.2020г., а именно на 20.10. 2020г. решението е влязло в сила.

О. Х. С. е подал втора молба с вх. 0-1977/14.12.20г. на Дирекция Миграция, заведена впоследствие с вх.№ УП-6382/05.01.2021г. до ДАБ, с която на езика дори е поискал закрила, приложил е писмо,преведено на български език, което е със следния текст:

„Омар Х. С. 3.!

Беше вечер, когато племенникът ми точно се беше върнал от вечерния си крос и беше застанал до сина ми. Дойде един наш съселянин и каза, че иска да говори с племенника ми насаме. Каза на сина ми да се отдръпне, защото иска нещо лично да говори с племенника ми. След две минути се чу изстрел. Синът ми се обърна и видя, че онзи човек е убил племенника ми. Синът ми е единственият човек, който е станал свидетел на случката. Този човек започна да търси сина ми, Реших, че най-сигурно е да изпратя сина си в Турция, Турските власти, обаче, депортираха сина ми обратно в А.. Онзи човек, когато разбра, че синът ми е в А., започна отново да го преследва. Аз отново изпратих сина си в Турция“. Документът е с дата 02.12.2020г., в документа на чужд език, представен с последващата молба е видно, че се касае за кореспонденция по електронна поща.

С Протокол с рег. № УП 6382/05.01.2021г., на жалбоподателя чрез преводач е уведомен, че във връзка с последващата му молба за закрила е длъжен да представи писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, свързани с бежанската му история, тъй като предишното производство е приключило с негативно за него решение, уведомен е, че е в негов интерес да представи документите в оригинал. Посочено е, че текстът на протокола е прочетен на език, който разбира, подписан е от чужденеца, преводач С. Х. и длъжностно лице.

С оспореното по делото Решение №ВР-2/05.01.2021г., на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ интервюиращ орган при ДАБ е приел решение, с което не е допуснал до производство последваща молба с рег. № УП-6382/05.01.2021г. на ДАБ от О. Х. С. до производство по предоставяне на международна закрила.

На първо място органът е приел, че посочената молба е последваща по смисъла на пар.1, т-6 от ДР на ЗУБ. Органът е приел, че в последващата си молба органът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или от държавата му на произход, като в конкретния случай кандидатът е представил копие на документ с неизвестен произход с неясно съдържание, изпратен от неизвестно лице или държавен орган, в което ставало въпрос за извършено криминално деяние, на което , може би, молителят е свидетел. Дори и да се приеме за достоверна историята, то криминалното деяние е извън предмета на ЗУБ и следва да се отхвърли като новонастъпило обстоятелство, освен това не било посочено описаната история кога се е случила. Органът е обсъдил представената от жалбоподателя бежанска история на проведеното с него интервю на 21.09.2020г. като е формирал извод, че очевидно спомената криминална история е била без значение тогава за молител, но сега се оказвало, че тази криминална история е в основата на новонастъпилите обстоятелства, свързани с личното му положение.По тези мотиви е формиран извод, че представеното копие на документ с неизяснен произход не следвало да се приеме като новонастъпило обстоятелство. Органът се е позовал на уведомление от Държавна агенция „Национална сигурност“ от 2018г. за масово използване на фалшифицирани и неистински документи от чужденци, на които е отказано представянето на международна закрила в Република България, и които за да

кандидатстват отново е нужно да представят нови доказателства. В заключение, в оспореното решение е направен извод, че О. Х. С. само се е опитал да се позове на нови обстоятелства от значение за личното му положение или относно държавата му на произход, същата е приета за недопустима и производство за предоставяне на международна закрила не следва да се образува.

Също според органа очевидно молителят се опитвал да осуети наложената му принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, наложена му от СДВР със Заповед № УРИ №5392 ПАМ-1072/22.10.2020г.

Установява се по делото, че действително на О. Х. С. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната на произход“ със Заповед № УРИ №5392 ПАМ-1072/22.10.2020г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел Миграция на Столична дирекция на вътрешните работи. ПАМ е наложена за това, че по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ от предоставяне на международна закрила с № УПВР206/05.10.2020г. на орган при ДАБ-МС, както и по мотиви, изложени в докладна записка. Допуснато е предварително изпълнение на заповедта на основание чл.60,ал.1,АПК, на основание мотивите за издаването ѝ, както и поради опасност изпълнението да бъде осуетено или сериозно затруднено.

Пред съда жалбоподателят заяви, че неправилно е записано и се приема, че е [дата на раждане], бил на 17 години и помолил баща му да му изпрати документ по пощата, получен в СДВНЧ Любимец. Копие от документа – паспорт, е представено от началника на СДВНЧ Любимец към негово писмо от 02.07.2021г. и прието като доказателство по делото. Чрез преводача по делото –г-н А. Р. се установи, че в паспорта не се съдържа точна дата на раждане. Видно от паспорта, в него пише, че към 2012г. лицето е на 8 години. Паспортът е издаден на О. хан С.. От посоченото вписване за възрастта следва, че лицето е родено през 2004г. и през 2021г. е на 17 години, като датата на раждане - 06 юли, не е оспорена.

За компетентността на органа, издал оспореното решение, е представена Заповед № №РД05-790/09.12..2020г., издадена от председателя на ДАБ, с което издателят на оспореното решение старши експерт Л. Д., е определен за интервюиращ орган, която да извършва действия, предвидени в ЗУБ.

Правни изводи на съда:

Оспореното решение от формална страна е издадено от компетентен по длъжност орган, предвид представената заповед за определянето на издателя на заповедта за интервюиращ орган. Също от формална страна оспореното решение съответства на изискванията за административен акт, тъй като съдържа в достатъчна степен фактически и правни основания за издаването му, позволяващи да се провери волята на органа - както изискват чл. 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2013/32.

Спазено е изискването по чл.12 от същата директива, жалбоподателят да бъде информиран за задължението си да обоснове своята молба - видно от протокола от 05.01.2021г.

Допуснати са обаче съществени нарушения на процесуалните правила, обосноваващи отмяна на оспореното решение и разглеждането на процесната молба в производство по международна закрила, поради следното:

1) Допуснато е нарушение относно срока, предвиден в закона, в който органът е имал правомощие да постанови изрично решение по чл.76б, ал.2 ЗУБ, което автоматично води като правна последица до приложението на ал.3 от същата разпоредба и процесната молба за международна закрила се смята за допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Видно от чл.76б, ал.1 ЗУБ, процесното решение е следва да бъде взето в 14-дневен срок от "подаването на последващата молба за международна" закрила. В случая, съгласно даденото тълкуване на правото на ЕС с Решение на съда от 25 юни 2020 година, по дело VL, C- 36/20 PPU, ECLI:EU:C:2020:495, конкретно от отговора на първия въпрос, т.54 от мотивите, в които, но не само, ясно се разграничава подаването на молбата до некомпетентен орган, който няма право да я регистрира и разгледа, в това число за допустимост, като от момента на подаването на молбата, лицето се счита за кандидат за международна закрила.

"54 В това отношение член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2013/32 предвижда, че когато лице подава молба за международна закрила до орган, който съгласно националното право е компетентен да регистрира подобни молби, регистрацията се извършва не по-късно от 3 работни дни след подаването на молбата. Що се отнася до член 6, параграф 1, втора алинея от тази директива, в него се уточнява, че ако молбата за международна закрила е подадена до други органи, които има вероятност да получат подобни молби, но не са компетентни да направят регистрацията съгласно националното право, държавите членки се уверяват, че регистрацията се извършва не по-късно от 6 работни дни след подаването на молбата. " Така по т.68 и с отговора на първи въпрос от същото решение, съдът е приел, че: "член 6, параграф 1, втора алинея от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че съдия следовател, сезиран за да се произнесе по задържането на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна с оглед на връщането му, е сред „другите органи“, посочени в тази разпоредба, които има вероятност да приемат молби за международна закрила, но съгласно националното право не са компетентни да ги регистрират."

Систематичното място на член 6 от Директива 2013/32 се намира в глава 2 „Основни принципи и гаранции“, а член 6 е озаглавен "Достъп до процедурата", като не прави разграничение между първа и последваща молба за международна закрила. Видно от отговора на втори въпрос от същото решение на Съда на ЕС, този "друг орган" - в казуса по настоящото дело орган при Дирекция Миграция - МВР, е задължен да предаде преписката на компетентния орган - в случая на орган при ДАБ, за да извърши регистрацията на молбата по реда на Директива 2013/32 и в сроковете посочени в чл.17 от подаването на молбата.

Идентично в казуса по делото процесната молба за международна закрила е подадена до „друг“ некомпетентен орган при Дирекция Миграция - МВР, на дата 14.12.2012г., но е регистрирана пред компетентния да я разгледа орган, в това число по допустимостта едва на 05.01.2021г.

В чл.76б, ал.4 ЗУБ, законодателят е установил, че за молби, подадени по реда на чл. 58, ал. 4, срокът по ал. 1 започва да тече от получаването на молбата в Държавната агенция за бежанците. От своя страна чл.58, ал.4 от ЗУБ има предвид подаването на молбата пред некомпетентен орган, който следва да я представи не по-късно от 6 работни дни от първоначалното подаване на молбата. Посоченото транспонира

правилно чл.6, параграф 1, алинея втора от Директива 2013/32, обсъдена по-горе. В случая законодателят в чл.76б, ал.4 ЗУБ, макар и да е употребил термина "от подаването на молбата", термин по правото на ЕС, има предвид срок от фактическото постъпване на молбата за международна закрила - най-късно до 6 дни от датата, на която е подадена. В чл. 76б, ал.4 ЗУБ във връзка с ал.1 от същата разпоредба, следователно, определя максимален срок от 20 дни от датата на подаването на молбата до некомпетентен орган за постановяване на решение по допустимостта - 14 дни по чл. 76б, ал.1 ЗУБ плюс 6 дни по чл.58, ал.4 от ЗУБ от подаването на молбата до некомпетентен орган.

Следователно, процесното решение по допустимостта на процесната молба, като постановено на дата 05.01.2021г., е постановено повече от 14-дни след "подаването" на молбата за международна закрила по смисъла на чл.6 от Директива 2013/32, но и след предвидения процесуален срок по националното право за издаването на изрично решение по допустимостта на последваща молба за международна закрила. В случая срокът за издаването на решението по допустимостта е изтекъл на 03.01.2021г., тъй като този закон не предвижда правило за продължаването му, в случай, че изтича в неработен ден. Следва да се посочи, че решението не е издадено и в първия работен ден след срока - 04.01.21г. , а едва на следващия втори работен ден след срока - 05.01.2021г.

Следователно, към процесната последваща молба е приложимо предвиденото по чл.76б, ал.3 ЗУБ, според която ако в срока по ал. 1 не бъде взето решение, последващата молба за международна закрила се смята за допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

2. Без правно основание в мотивите на оспореното решение, органът е разширил преценката за допустимост на процесната последващата молба, като е разгледал и преценил по същество представеното ново писмено доказателство.

Видно от чл.33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32: молбата е недопустима, единствено ако: „г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.“ Според Съда на ЕС, член 33, пар.2 от директива 2013/32 изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима - така Решение от 19 март 2019 г., I. и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76). Изчерпателният характер на изброяването по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 се основава както на текста на този член, по-специално на думата „единствено“, която предхожда изброяването на основанията за недопустимост, така и на целта му, която, както Съдът вече е констатирал, се състои в смекчаване на задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима - Решение от 17 март 2016 г., M., C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43.

Съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ, Подадена последваща молба за международна

закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. От своя страна този раздел на глава шеста от ЗУБ е озаглавен "Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила", а съгласно чл. 76а и чл.76б, интервюиращият орган се произнася по допустимостта на молбата единствено въз основа на на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю. При проверката за съответствие на националната норма - чл.13, ал.2 ЗУБ и чл.33, пар.2, буква г) от директивата, е видно, че българската държава прилага само част от основанията по нормата на директивата - като не включва хипотези „когато не са се появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. Българската държава се е ограничила само до процесуални разпоредби във връзка с недопустимостта на последващите молби за международна закрила, като е приела, че молителят е задължен да представи писмени доказателства за нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, за да обоснове допускането до разглеждане на молбата му по същество.

Българската държава е транспонирила само частта от разпоредбата на директивата, касаеща „представяне от кандидата на нови елементи или факти“. Очевидно се касае за две основания - представени от кандидата нови елементи и факти, и различно основание - когато са се „появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на закрила, което основание очевидно касае данни, събрани служебно от органа, разглеждащ молбата.

Освен това в чл. 33, пар.2, буква г) от Директивата не се изисква същественост на новите елементи и факти, а само да са относими към основания за предоставяне на международна закрила. Според чл.40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива, при вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако е заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и *те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице*, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Следователно, изискването за същественост по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ следва да се прилага единствено в смисъла, уточнен по чл.40, пар.3 от процедурната директива - *преценката, дали те увеличават в значителна степен вероятността, на лицето да бъде предоставена международна закрила.*

Следователно, в производството по допускане на последващата молба до производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставяне на международна закрила, а само дали са нови и дали са свързани с основанията за предоставяне на

международна закрила, респективно ако са свързани, те ще увеличават и вероятността молбата да бъде основателна.

Освен горното, в казуса по делото следва да бъде съобразена и най-новата съдебна практика и даденото тълкуване на правото на ЕС с Решение на Съда от 10 юни 2021 г. , по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478 на чл. 40, параграф 2 от Директива 2013/32/ЕС и чл.4, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС, че не допуска национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“ по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка. Също е дадено тълкуване на чл. 40 от Директива 2013/32/ЕС и чл.4, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС, според което от една страна, преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна, че съответната държава членка е длъжна да *сътрудничи с кандидата* за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена.

Видно и от мотивите на последното решение на Съда на ЕС:

2.1. *„ текстът на член 40 от Директива 2013/32 не изяснява понятието „нови елементи или нови факти“ в подкрепа на последваща молба.“, (т.29)*

2.2. *В решението са разграничени етапите на обработване на последваща молба (точки 34-37 от решението):*

- *Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество.*

-*Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби.*

-*На първо място, член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95.*

-*На второ място, само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на*

този статут. (т.37)

2.3. „ (...)тъй като член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 не прави никакво разграничение между първа и последваща молба за международна закрила, *що се отнася до естеството на елементите или фактите, с които да се докаже, че кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, то и в двата случая оценката на фактите и обстоятелствата в подкрепа на тези молби трябва да се извърши в съответствие с член 4 от Директива 2011/95.* (т.40)

2.4. Съдът е взел предвид чл.4, параграфи 2, 3 буква б) и 5 от Директива 2011/95 (т.40-43 от решението) като е извел в т.44, че „*всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32*“

2.5. *"Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява нов факт или нов елемент и евентуално дали той увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95."*(т.45)

2.6. (...)преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава.

2.7. (..) едва при описаната в точка 37 от настоящото решение втора стъпка от проверката за допустимост на последващата молба преценката на решаващия орган трябва да се отнася до въпроса дали новите елементи и факти, които са се появили или са били представени от кандидата, могат да увеличат в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. (т.53)

2.8.Така, ако обстоятелството, че първата молба вече е била предмет на пълна проверка, оправдава държавите членки най-напред да преценят допустимостта на последващата молба с оглед по-специално на наличието в нейна подкрепа на нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, все пак посоченото обстоятелство *не може също така да обоснове при това предварително разглеждане преценката на тези елементи или факти да не се извършва в съответствие с член 10, параграф 3, буква а) от Директива 2013/32 и (...) в съответствие с член 4 от Директива 2011/95.* (т.59)

2.9.От друга страна, съгласно член 4, параграф 1 от Директива 2011/95 съответната държава членка следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата за международна закрила. Доколкото, (...) даден документ представлява елемент, представен в подкрепа на молбата, дори, автентичността му да не може да бъде установена или източникът му да не подлежи на обективна проверка, то в съответствие със същата разпоредба съответната държава членка е длъжна да оцени този документ в сътрудничество с молителя. (т.60 и т.61)

2.10.(...) следва да се припомни, че за да може представянето на такъв документ да доведе по силата на член 40, параграф 3 от Директива 2013/32 до разглеждане на молбата по същество в съответствие с разпоредбите на глава II от нея, не е необходимо държавата членка да бъде убедена, че този нов документ подкрепя в достатъчна степен последващата молба, а е достатъчно посоченият документ да увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. (т.62)

На основание всичко изложено, следва да се приеме, че необосновано в мотивите на оспореното решение е прието, че към последващата молба за закрила не е представен нов документ, който обуславя допустимостта на последващата му молба за закрила до производство, в което производство в сътрудничество с молителя, т.е. след провеждане на лично интервю, както изисква даденото тълкуване на чл.40 от директива 2013/32 във връзка с чл.4 от Директива 2011/95, с Решение на Съда от 10 юни 2021 г. , по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, следва да се разгледа и оцени този документ и съдържащите се в него данни за извършено убийство. Неправилно в мотивите на оспореното решение е извършена преценка, че дори и изложените обстоятелства в писмото да са верни, то се касае за извършено криминално деяние, което е извън предмета на ЗУБ. С тази преценка органът е допуснал съществено процесуално нарушение, като е надхвърлил преценката по допустимост на последващата молба, което обуславя отмяна на решението.

Що се касае до елементите, изложени в писменото изявление, представено към повторната молба за закрила, безспорно се касае за нови факти, касаещи лица от семеен кръг, не става ясна причината за убийството нито

връзката с молителя, които елементи следва в сътрудничество с молителя да бъдат разгледани по същество. Съгласно постановеното от съда на ЕС по тълкуването на чл.4 от Директива 2011/95/ЕС при индивидуалното оценяване на молба за международна закрила следва да се вземат предвид отнасящите се до член на семейството на молителя заплахи от преследване и тежки посегателства, за да се определи дали и самият молител не е изложен на такива заплахи поради семейната си връзка с въпросното заплашено лице - т.1 от диспозитива на Решение на съда от 04 октомври 2018 г., А., С-652/2016г. ECLI:EU:C:2018:801. Следователно, дори и да са изложени твърдения за близък член на семейството в представеното писмено изявление към процесната последваща молба на О. Х. С., то се касае за елементи, които увеличават възможността да бъде предоставена закрила.

Следователно, оспореното решение, е незаконосъобразно, като постановено при съществено нарушение на обхвата на преценката за допустимост на процесната последваща молба, като молбата е преценявана по същество, вместо да бъде изрично допусната до производство, в което със сътрудничеството на молителя да бъде разгледан и преценен по същество представения документ към молбата му.

Следва на последно място да бъде съобразено и представеното по делото писмено доказателство - паспорт на молителя, видно от който през 2021г. е 17-годишен, т.е. ненавършило пълнолетие лице. В случай на съмнение за възрастта, органът е допустимо да назначи експертиза. Следва в производството да бъде съобразена възрастта на молителя и се преодставят всички предвидени гаранции за спазване на правата на непълнолетните кандидати за международна закрила и условията за приемането на такива лица, в това число относно вида на производството.

Всичко изложено обуславя извод, че жалбата по делото е основателна, като съдът следва да постанови отмяната на решението, следва да върне преписката на органа, който съгласно мотивите на съдебното решение, с характер на задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, следва да разгледа по същество процесната последващата молба, в това число предвид изложеното за приложимост на чл.76б, ал.4 ЗУБ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Х. С., [дата на раждане] , гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против решение №ВР-2 от 05.01.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС - Л. Д., с което не е допусната последваща молба вх.№ 6382 от 05.01.2021г. до производство по предоставяне на международна закрила, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ.

ВРЪЩА административната преписка на компетентния орган при Държавна агенция за бежанците, за произнасяне по последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. вх.№ 6382 от 05.01.2021г. на ДАБ-МС, подадена от О. Х. С., гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], за ново

разглеждане, съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: